Topul marilor performeri — CEI MAI BUNI SPORTIVI ROMÂNI AI ANULUI 1980

Feminin : UN NOU MOMENT DE TRIUMF AL GIMNASTELOR

1. NADIA COMĂNECI

Sportivă de excepție, „carte de vizită" impresionantă

Montreal, 1976 — trei medalii de aur și trei titluri de campioană olimpică, Moscova, 1980 — două medalii olimpice de aur — iată două repere care jalonează o carieră sportivă de excepție, făcînd-o pe Nadia Comăneci în galeria celor mai mari sportive ale lumii. Este neîndoios că în această imagine au contribuit și cele trei titluri de campioană europeană cucerite în 1975, 1977, 1979, ca și titlul de campioană mondială la bîrnă din 1978 sau aportul ei decisiv la cucerirea medaliei de aur de către echipa României la Campionatele mondiale de la Fort Worth — 1979.

Aproape în unanimitate, specialiștii de cea mai mare autoritate din întreaga lume o socotesc, pe bună dreptate, pe Nadia Comăneci drept cea mai bună gimnastă a tuturor timpurilor.

[illegible] Nadia Comăneci [illegible]

2. SANDA TOMA

La a 10-a cursă – campioană olimpică !

În septembrie 1979, după strălucita victorie de la Bled care i-a adus primul titlu de campioană a lumii, ziarul nostru aprecia, cu un an înainte de J.O. că Sanda Toma este una dintre cele mai sigure campioane olimpice de la Moscova. La a 5-a cursă din cariera sa într-o barcă de simplu, fata din Ștefănești dovedea tuturor că este cea mai bună schifistă a lumii. Zece luni mai tîrziu, pe canalul de la Krilatskoe, campioana României avea să confirme previziunile noastre, obținînd supremul triumf. Nici ploaia rece de toamnă, care te biciuia realmente, nici vîntul potrivnic, nici redutabilele campioane ale Uniunii Sovietice (Mahina) sau R.D. Germane (Schröter) nu s-au putut opune schifului de aur. Voința Sandei, puterea ei de luptă, dorința fierbinte de a-și vedea munca de zi cu zi, timp de doi ani, încununată de laurii olimpici, și-au găsit în final adevărata răsplată. La a 10-a cursă — campioană olimpică ! Oare ce-și putea dori mai mult această fată tînără și ambițioasă, care cu trei ani în urmă nici nu știa cum se mînuiește o vîslă ? La Moscova, într-o întrecere fără egal, ea a reprezentat cu cinste școala românească de canotaj, a luptat cu toate puterile, fără menajamente, făcînd ca tricolorul românesc să fluture pe cel mai înalt catarg. Este și motivul pentru care locul doi în top-ul '80 ni se pare cît se poate de potrivit, de meritat.

3. EMILIA EBERLE

Nota 10 la paralele

Miercuri 23 iulie 1980, gimnastica domina autoritar programul celei de a 22-a ediții a J.O. de vară de la Moscova, mai ales prin disputa de mare spectaculozitate pe care o anunțau reprezentativele U.R.S.S., României și R.D. Germane pentru cucerirea medaliei de aur și a titlului olimpic pe echipe. În schimbul al 4-lea, ultimul, formația noastră era programată la paralele, iar penultima concurentă — Emilia Eberle, campioana mondială la sol la Fort Worth 1979. Emilia pare mai hotărîtă ca oricînd să realizeze o comportare de nivel ridicat, dorește nespus să-și valorifice șansele în obținerea unei medalii la prima sa evoluție olimpică. Se concentrează îndelung și pornește decisă în complexul său exercițiu, punctat cu elemente de cea mai mare dificultate și spectaculozitate. Cu o măiestrie, siguranță și precizie impresionante, într-un ritm care a tăiat pur și simplu respirația sălii, Emilia Eberle a cucerit, pe bună dreptate, adeziunea tuturor spectatorilor. Nota obținută a fost și ea pe măsură : 10 ! Un zece care a situat-o pe talentata noastră sportivă printre cele mai bune gimnaste ale lumii, un zece care i-a asigurat gimnastei arădence medalia de argint în această probă. Recent, la Londra, Emilia s-a clasat prima în tradiționalul turneu internațional organizat acolo.

4. MELITA RÜHN

Maestra detentei

Apariție surprinzătoare la Campionatele europene din 1979, de la Copenhaga, unde a ocupat un merituos loc 5 printre cele mai bune gimnaste ale continentului, revelație la Campionatele mondiale de la Fort Worth, întrecere în care a obținut medalia de bronz la individual compus, iat-o pe Melita Rühn, în iulie, la prima sa Olimpiadă. Confirmînd rezultatele anterioare, gimnasta sibiancă s-a numărat și la Palatul sporturilor de la Lujniki printre cele mai bune sportive ale competiției, cucerind două valoroase medalii de bronz, la sărituri și paralele. Succesul de la sărituri merită, cu deosebire, subliniat, pentru că el reprezintă o revanșă pentru nereușita de la „mondialele" din 1979, cînd Melita aspira cu cele mai mari șanse la titlul suprem în această probă. În plus, el reprezintă o deplină confirmare a calităților sale de bună săritoare, Melita Rühn avînd o forță excepțională în picioare și o detentă care o detașează, la sărituri, de toate adversarele sale. Nota 10 pe care a obținut-o în concursul cu exerciții liber alese a venit ca o merituoasă recunoaștere a talentului și pregătirii tinerei noastre gimnaste. Doar cîteva zecimi de punct au despărțit-o de limita care i-ar fi permis să concureze și pentru desemnarea primelor 36 de gimnaste ale întrecerii olimpice !

5. MARGARETA CĂTINEANU

Aruncarea nr. 99...

La campionatele mondiale de popice (desfășurate anul acesta la Mangalia-Nord), după ce iugoslava Ștefița Kristof doborîse recordul lumii, totalizînd 1 321 pd, puțini îi mai acordau șanse la primul loc. Reprezentanta noastră a început bine, lansînd bila cu precizie de metronom, fără nici o lovitură în gol, conjugînd tehnica și calmul cu inteligența tactică. Ultimele ei lovituri au încremenit tribunele. Înaintea celei de a 98-a lansări, cînd s-au ridicat toate popicele în încercarea „la izolate", Margareta Cătineanu avea nevoie de 11 p d pentru a o depăși cu un punct pe jucătoarea iugoslavă. A executat magistral lovitura de deschidere, rămînînd în picioare doar două popice care trebuiau neapărat doborîte dintr-o singură aruncare. Penultima lovitură era decisivă. Mulți dintre spectatori, marcați vizibil de emoție, n-au vrut s-o vadă, luîndu-și mîinile de la ochi doar atunci cînd sala a explodat de bucurie. La ultima bilă pe care a lansat-o „în plin", cînd avea nevoie de două popice pentru a urca pe cea mai înaltă treaptă a podiumului laureatelor, ea a doborît 7 popice, realizînd un total de 1 327 pd. După memorabilul joc, trăind clipe de neuitată fericire, Margareta Cătineanu ne-a declarat că a 99-a aruncare a fost clipa marii ei biruințe.

6. CARMEN BUNACIU

Dacă n-ar fi fost... emoțiile

De două ori pe locul IV în finalele unui concurs olimpic Nici un alt înotător român nu a reușit o performanță asemănătoare în cei 50 de ani de cînd acest sport cunoaște o activitate oficială în țara noastră. Fără îndoială, Carmen Bunaciu ar fi putut obține — fie la 100 m spate, fie la 200 m spate, probe la care în sezonul 1979 a deținut cele mai bune rezultate de pe continent — mult visata medalie pentru natația românească. Și pentru ea, a făcut practic tot ce i-a stat în putință. Emoțiile însă au copleșit-o, ca și forma cu totul deosebită a adversarelor sale, sportivele din R.D. Germană. Totuși, cu cele două locuri patru (practic, șase puncte), Carmen a izbutit ceea ce nu au realizat sportivele din Suedia, Franța, Italia, Olanda, Ungaria, Cehoslovacia, Spania, țări cu o tradiție mult mai înaintată în probele individuale, fapt pentru care i s-a și atribuit locul 6 în clasamentul de față.

7. RODICA DUNCA

Evoluții de nivel superior

După Nadia Comăneci și Teodora Ungureanu, cîștigătoare în anii anteriori, iată că 1980 reînnoadă șirul victoriilor românești în Turneul campioanelor de la Londra. O gimnastă română a cîștigat anul acesta: băimăreanca Rodica Dunca. Ea a înscris astfel un prim punct pe lista favoritelor anului sportiv pe care-l încheiem. Acest prim succes avea să fie completat cu o constantă evoluție la nivel superior în toate întrecerile preolimpice, interne și internaționale, și — ca un corolar — cu comportarea remarcabilă la Olimpiada de la Moscova, unde tînăra gimnastă româncă a fost una dintre cele mai bune componente ale echipei, cu o substanțială contribuție la obținerea medaliei de argint de către reprezentativa noastră feminină. Să așteptăm, firesc, pentru 1981 și o primă medalie individuală într-o mare întrecere !

8. OLGA HOMEGHI-BULARDA, VALERIA RĂCILĂ-ROȘCA

...Și pe pista de la Krilatskoe

Pe locul opt — un cuplu de tinere canotoare, Olga Homeghi-Bularda și Valeria Răcilă-Roșca. Alte două fete — din cele cîteva zeci de mii — dintre care specialiștii noștri au selectat și pregătit echipa olimpică de canotaj a României. Într-un singur an, de cînd vîslesc împreună, Olga și Vali au dobîndit o medalie de bronz la C.M., iar în vară, la J.O. de la Moscova, tot pe cea de bronz a probei de dublu vîsle. Reușita lor de la Krîlatskoe era într-un fel scontată; Răcilă-Roșca fusese campioana de simplu a României, iar partenera sa, cu o tehnică foarte bună și o rezistență ieșită din comun, era considerată ca un excelent „stroc". Împreună (deși Valeria nu se afla chiar în plenitudinea forțelor), au luptat pînă la epuizare cu cele mai valoroase ambarcațiuni din lume, aducîndu-și contribuția așteptată la zestrea olimpică a delegației române.

9. VIRGINIA RUZICI

Prezență în „Masters"

Două finale pe vechiul continent (adăugate unui set de foarte bune performanțe în neîntreruptul șir de turnee internaționale ale anului) au propulsat-o în elita de necontestat a tenisului feminin, marcată prin întrecerea „Masters", la care sînt invitate doar cele mai bune 8 jucătoare ale lumii. În ambele evenimente amintite a avut ca adversară pe aceeași redutabilă vedetă a Wimbledonului și Forest Hillsului, americanca Chris Evert-Lloyd. La 10 mai, la Perugia, Virginia Ruzici — abia încununată, cu cîteva zile în urmă, cu titlul național, împreună cu echipa feminină Dinamo București — juca finala campionatelor internaționale ale Italiei. Apoi, în aceeași companie, la 7 iunie, disputa la Roland Garros, finala campionatelor internaționale ale Franței. Independent de rezultatele de conjunctură, Virginia Ruzici rămîne printre cele mai valoroase tenismane ale lumii.

10. ECATERINA STAHL

Elogiu stăruinței !

Ceea ce impresionează de fiecare dată la apariția Ecaterinei Stahl în sala de scrimă este stăruința. Cu această trăsătură de caracter, profesoara de educație fizică din Satu Mare s-a impus între colegele ei de probă și adversarele pe care le-a avut de înfruntat pe planșele lumii vreme de două decenii.

Consecventă în efortul ei de a adăuga salbei de succese (campioană mondială de tineret în 1965 la Rotterdam; campioană mondială de senioare în 1975 la Budapesta; titulară în echipa Steaua, multiplă cîștigătoare a „Cupei Europei") mereu altele, maestra emerită a sportului Ecaterina Stahl și-a **înscris, anul acesta, pentru prima oară, numele printre finalistele unei ediții a J.O., cea de la Moscova.** O performanță de excepție, pe care în floreta feminină românească n-au mai realizat-o decît două scrimere, Olga Szabo și Maria Vicol...

Un model de stăruință care se cere a fi urmat !

Tradițional, la cumpăna dintre ani, **„Topul '80"** al Asociației Presei Sportive i-a desemnat pe cei mai valoroși performeri români, cele trei clasamente fiind conduse de mereu admirabila **Nadia Comăneci,** de imbatabilul **Ivan Patzaichin și** — la echipe — **de acel XV puternic și temerar al rugbyștilor.** Vă invităm, stimați cititori, să revedem împreună, prin cîteva secvențe, filmul (desigur de mai lung metraj...) prestigioasei afirmări a „tricolorilor" în anul pe care ne pregătim să-l încheiem sărbătorește.

Să reținem, înainte de toate, faptul că sportul românesc își menține, răspunzînd grijii părintești a partidului și statului, pozițiile fruntașe cucerite în arena internațională. Să ne gîndim că '80 a fost anul marilor întreceri olimpice la care delegația țării noastre a realizat un bilanț de 25 de medalii, **dintre care 6 de aur** — cele mai multe din istoria participărilor noastre la J.O. Între atîtea podoabe strălucitoare, ar trebui să prindem pe cetini, cu dragoste și prețuire, și cele 20 de medalii (dintre care 5 de aur) cucerite la campionatele mondiale și europene. Să mai privim o dată clasamentele ! Nu este, oare, prilej de justificată mîndrie să vedem că tabelul de onoare al performerilor cuprinde numele unor sportivi reprezentînd numeroase discipline ? Iată : **gimnastică, caiac-canoe, lupte greco-romane** (mereu în plutonul fruntaș), **canotaj, tir, volei, handbal rugby, popice, tenis, înot, scrimă, fotbal.** Am fi dorit să continuăm cu atletismul, boxul, luptele libere, sporturile de iarnă, dar...

Tuturor celor care și-au cîștigat prin talent, dar mai ales prin muncă, multă muncă, dăruire și patriotism, un loc în aceste clasamente, celorlalți fruntași ai sportului românesc, antrenorilor care le-au condus cu pasiune și pricepere pașii spre podiumurile de onoare, din toată inima urări de noi succese și „LA MULȚI ANI !".

Echipe : ÎN PREMIERĂ, CU UN SUCCES CATEGORIC

1. ECHIPA DE RUGBY

De la „Rapsodia română" la „Simfonia fantastică"

De 20 de ani, rugbyștii se străduie — uneori cu succes — să escaladeze piscurile continentale. Dar crestele rugbyului anglo-saxon păreau încă acum cîțiva ani inexpugnabile. În 1975 însă „tricolorii" au pornit să le cucerească. Mai întîi, la Antipozi, unde s-au confruntat cu celebrii **All Blacks,** cota maximă fiind atinsă la **Wellington** (10—10 într-un test concludent). În '79, o „premieră istorică" la Cardiff : **Țara Galilor — România 13—12 ;** aproape, foarte aproape de vîrf...

Și, iată-ne în 1980, la apogeu. După cucerirea „cotei **Arms Park",** vine rîndul alteia, cu nume nu mai puțin ilustru, **„Lansdowne Road": Irlanda — România 13—13 !** Performanță de excepție în fața „15-lui trifoiului", a cărui forță de joc pe teren propriu este proverbială. Dar rugbyștii nu s-au oprit aici, cucerind alte piscuri la fel de semețe. La o lună după performanța de la Dublin, la București, **echipa de rugby a României obținea o senzațională victorie asupra Franței : 15—0 ! Un rezultat răsunător care, coroborat cu cele anterioare, propulsează ECHIPA de rugby a României printre cele mai bune din lume.**

La Dublin rugbyștii noștri au prezentat **„Rapsodia română",** a fost de părere pînă și un ziar atît de sobru ca **„Sunday Times",** parafrazînd ideea, noi ne vom permite să spunem că la București ei au interpretat **„Simfonia fantastică".**

Așadar, de la „Rapsodia română" la „Simfonia fantastică"...

Echipa de rugby a României (antrenori Valeriu Irimescu *și* Theodor Rădulescu), *care a avut un excelent sfîrșit de an : 13—13 cu Irlanda la Dublin și 15—0 cu Franța în cadrul campionatului european. În picioare, de la stînga spre dreapta :* Dumitru, Stoica, Dinu, Munteanu, Bucan, Murariu, Caragea, Borș ; *jos :* Fuicu, Alexandru, Paraschiv, *căpitanul echipei,* Constantin, Simion, Vîrzaru *și* Aldea.

Foto : Dragoș NEAGU

2. ECHIPA FEMININĂ DE GIMNASTICĂ

Maturitatea tinereții !

Alinierea la startul întrecerilor olimpice de la Moscova a acelelași echipe (cu o singură excepție) care cucerea în 1979 titlul mondial la Fort Worth era, din capul locului, o premisă avantajoasă pentru obținerea de către gimnastele românce a unui rezultat valoros la J.O. Și, într-adevăr, echipa noastră a confirmat pe deplin succesele anterioare, cucerind — după o luptă extrem de echilibrată cu reprezentativele Uniunii Sovietice și R.D. Germane — medalia de argint și urcînd astfel din nou, la fel ca la Montreal, pe treapta a doua a podiumului de premiere. O mobilizare exemplară, o voință extraordinară, o dăruire totală — iată ce a caracterizat evoluțiile gimnastelor noastre, mai ales la exercițiile liber alese, în disputa pentru consolidarea poziției fruntașe în clasament. **Nadia Comăneci, Emilia Eberle, Melita Rühn, Rodica Dunca, Cristina Grigoraș** și **Dumitrița Turner** ne-au dovedit că, în ciuda tinereții lor, dispun de o adevărată maturitate sportivă.

3. ECHIPA MASCULINĂ DE VOLEI

Un merituos „12" medaliat cu bronz

1980 — un an mănos pentru reprezentativa României, care încă din ianuarie, de la turneul de calificare pentru J.O., se anunța una din serioasele pretendente la medaliile olimpice. Elevii antrenorului emerit **Nicolae Sotir** (ajutat pe parcursul pregătirilor de **Florin Balaiș** și **Stelian Tudor**) au întrecut, fără drept de apel, în perioada preolimpică, echipe cu impresionante cărți de vizită, cum sînt **Japonia, Cehoslovacia, Coreea de Sud, Bulgaria, Iugoslavia** etc. Dar cele mai valoroase rezultate au fost, de bună seamă, victoriile cu 3—0 în competiții oficiale, asupra deținătoarei titlului olimpic, **Polonia,** și asupra deținătoarei titlului mondial, **U.R.S.S.,** în turneul preolimpic din Belgia. Medalia cucerită la Olimpiada de la Moscova, prima obținută de voleiul românesc, a fost consfințită de un nou succes (3—1) în fața valoroasei garnituri poloneze. **Oros, Stoian, Pop, Dumănoiu, Gîrleanu, Enescu, Sterea, Chifu, Macavei, Căta-Chițiga, Mina** și **Manole** au alcătuit merituosul „12".

4. ECHIPA MASCULINĂ DE HANDBAL

Din nou în elită !

După „șocul danez", handbalul nostru a depus intense strădanii și a reușit revenirea în elită. Sub conducerea unui trio de tehnicieni cu vastă reputație și îndelungată experiență, **Ioan Kunst-Ghermănescu — Nicolae Nedef — Lascăr Pană,** reprezentativa de handbal a României a obținut **„bronzul"** olimpic și s-a clasat pe locul **I la „Trofeul Spania"** și la **„Trofeul Carpați".**

În acest an, naționala noastră **a susținut** 29 de partide, cîștigînd 24, terminînd **3** la egalitate și pierzînd **2** (ambele în întîlnirile cu echipa Iugoslaviei, la J.O. și C.B.).

Mai important, însă, decît orice este faptul că, pe acest drum al recuceririi supremației, echipa noastră și-a recîștigat omogenitatea și sudura sufletească.

5. ECHIPA DE FOTBAL

Start-lansat pentru C.M. '82 !

Au trecut mulți ani de cînd reprezentativa de fotbal a României n-a mai ocupat un loc merituos, ca acesta. Într-adevăr, poziția a V-a în clasamentul rezervat echipelor subliniază sezonul de toamnă remarcabil al tricolorilor. Echipa României este printre puținele selecționate europene care nu au cunoscut înfrîngerea în această perioadă de timp. Iar dacă ținem cont că printre învinsele sale se află reprezentative de primul plan pe bătrînul nostru continent sau chiar în lume, precum selecționatele Angliei și Iugoslaviei, frumoasa toamnă a tricolorilor apare într-o lumină și mai frumoasă deoarece această remarcabilă perioadă competițională a coincis și cu startul (fructuos) în preliminariile C.M. 1982.

Masculin : PE PRIMELE PATRU LOCURI — „AUR" OLIMPIC !

1. IVAN PATZAICHIN

Campionul... campionilor

Deși o anchetă de sfîrșit de an își propune să desemneze laureații unui sezon, se poate spune că locul întîi ocupat de Ivan Patzaichin reprezintă nu numai prețuirea titlului olimpic cucerit alături de Toma Simionov la canoe dublu 1 000 m, ci a întregii sale cariere.

O carieră unică, o carieră-model a unui caracter excepțional, o carieră care acoperă unul dintre cele mai frumoase capitole din cartea de aur a sportului românesc contemporan. Ivan Patzaichin a fost campion olimpic în urmă cu 12 ani, cînd abia ieșise din adolescență. A fost campion olimpic acum 8 ani, la 23 de ani, vîrsta optimă a marii performanțe. Și este campion olimpic din nou, acum, la 31 de ani, refuzînd verdictul celor care-i încheiaseră prematur bilanțul cu patru ani în urmă... Ivan Patzaichin — campionul campionilor în sportul canoei din țara noastră.

Victoria de la Krilatskoe este cea mai frumoasă din impresionantul palmares al lui Patzaichin. Iar după-amiaza zilei de 2 august 1980 va rămîne de neuitat pentru toți cei care au urmărit finalele întrecerilor de caiac-canoe pe distanța de 1 000 m. O ploaie parcă interminabilă n-a reușit să clintească din tribună pe nici unul dintre spectatorii care veniseră să urmărească lupta titanilor padelei și pagaei. În spatele liniei de start, Patzaichin și Toma Simionov sînt calmi. Știu că nu pot pierde. Sînt în față de la primele lovituri. La 250 m au o jumătate de secundă avans, la 500 m o secundă și jumătate, la 750 m exact două secunde. Cîștigă cu pagaele ridicate, în stil de mari campioni, cu mai bine de două secunde avans. Cea mai frumoasă victorie a lui Ivan...

2. ȘTEFAN RUSU

Eventul Prievidza – Moscova...

Momentul „Prievidza" rămăsese în urmă... Ne aduceam doar aminte de suita de victorii clare realizate de Ștefan Rusu la campionatele europene, care i-au adus un nou titlu continental.

A venit, însă, ziua de 20 iulie, care a marcat startul în turneul olimpic de la Moscova. Campionul român și-a studiat toți adversarii. Majoritatea erau cei cunoscuți, întîlniți și la întrecerile de la Prievidza Gazdele, însă, îi pregătiseră o surpriză: Suren Nalbandian, sportiv care reușise, cu ani în urmă, cîteva victorii în fața lui Ștefan Rusu. Deci, numărul adversarilor periculoși pentru reprezentantul nostru crescuse. Flăcăul din Rădăuți era nervos, nu-și găsea locul, dar pe chip îi puteai citi hotărîrea de a învinge orice obstacol.

Concursul a început. Din nou trei victorii consecutive, dar, în turul 4, întîlnirea cu Nalbandian... Tehnicienii au studiat, pe foile de concurs, situația. Ea impunea ca Rusu să nu piardă partida. O decizie de dublă descalificare l-ar fi eliminat din competiție pe Nalbandian. Deci, a urmat un meci tactic, disputat cu o dîrzenie puțin obișnuită. După lungi minute de încleștare, în care sportivul român a aplicat perfect planul tactic, s-a dictat decizia așteptată. Lupta decisivă, cu polonezul Supron, a fost deschisă, aprigă. Cu un singur procedeu în plus, St. Rusu a cîștigat la puncte, asigurîndu-și medalia de aur. Meciul următor, cu suedezul Skiold a fost o simplă formalitate.

3. CORNELIU ION

„Momentul extraordinar" al celor 3 baraje !

Cele două manșe ale concursului olimpic de pistol viteză se încheiaseră. Posesorii medaliilor erau cunoscuți. Austriacul Gerhardt Petritsch, românul Corneliu Ion și Jürgen Wiefel din R.D. Germană acumulaseră cel mai bun punctaj: 596 p. Dar greul, adevărata piatră de încercare, decisivă pentru ordinea primilor 3 clasați, de-abia începea. Baraj în 3 pentru medalia de aur. 3 serii a cîte 5 focuri trase în doar 4 secunde: să ținteşti și să lovești decarul aflat la 25 de metri, în aproximativ 7 zecimi de secundă — iată marele examen ! Trage Cornel: 148 p, total excelent ! Petritsch nu rezistă. Adună doar 146 p și trebuie să se mulțumească cu medalia de bronz, întrucît Wiefel a egalat performanța lui Ion. Barajul trebuie deci repetat. Trage din nou Cornel. Arbitrii anunță sec: 147 p. Comandă pentru pentru Wiefel: tot 147 p. E necesar al treilea baraj. Nervii sînt întinși la maximum. Acum e acum ! Trage Wiefel. Un tremur imperceptibil și... din nou un decar mai puțin pe ținte. Total 147 p. Va fi brațul românului mai puternic ? Da ! Oficialul de la ținte dă verdictul: medalia de aur i se cuvine lui Corneliu Ion, care are un punct mai mult, 148 p. Un singur punct, dar cîte sute și mii de ore de muncă nu ascunde el ! Un punct pentru care Corneliu Ion a trudit pe poligoane mai mult de un deceniu cu seriozitate, cu abnegație, cu pasiune exemplare !

4. TOMA SIMIONOV

La debut, pe... prima treaptă a podiumului !

„Simionov cel mic", Toma, ocupă locul patru în clasamentul celor mai buni sportivi români ai anului. Votul ziariștilor a despărțit un echipaj în care, totuși, efortul — și deci și meritul individual — a fost același. Acest al patrulea loc al lui Toma este de fapt un tribut plătit celebrității copleșitoare a marelui Patzaichin. Un tribut pe care Simionov cel mic îl plătește cu aceeași generozitate cu care a acceptat să se conecteze la regimul de muncă instaurat de „canoea amiral" și, poate, cu gîndul de a ajunge, în viitor, la notorietatea partenerului său de azi, care a mai cucerit la Krilatskoe, să nu uităm, și o medalie de argint.

Puternic, harnic, ambițios și deopotrivă modest, Toma Simionov a reprezentat soluția ideală pentru alcătuirea echipajului în care atît tradiția olimpică cît și situația de moment arătau că avem cele mai mari șanse de victorie la Krilatskoe. Se căuta un stîngaci valoros, care să-i fie alăturat lui Patzaichin la dublu 1000 m. Ziarul nostru își face un titlu de mîndrie din a fi propus, după primele concursuri ale sezonului, alegerea lui Toma Simionov. Toma s-a impus prin valoare, echipajul nostru — al cărui start olimpic a coincis cu debutul oficial în competiții ! — s-a dovedit imbatabil tocmai pentru că reprezenta suma a două mari valori individuale, și astfel unitatea de forță și unitatea țelului au putut compensa lipsa de omogenizare tehnică..

5. ION CONSTANTIN

86 de puncte pentru echipa României

Iată că într-un an competițional dominat de Jocurile de la Moscova, un sport care nu figurează în programul olimpic obține două semnificative succese și în această ierarhie. Și chiar dacă rugbyul este prin excelență un joc de echipă, realizările individuale sînt uneori atît de substanțiale încît autorul lor devine, pînă și pentru specialiști, îndeoște rezervați, „rege al penaltyurilor" sau „unul dintre cei mai buni centri din lume", așa cum s-a întîmplat în toamnă cu Ion Constantin. Acesta a avut, într-adevăr, un an mai rodnic ca oricînd, neexistînd, practic, partidă a echipei naționale sau a formației sale de club (Dinamo) în care să nu determine modificarea tabelei de scor. În primăvară, el a înscris 9 puncte echipei Italiei și 7 celei a U.R.S.S., iar în turneul-premieră din Irlanda (plus jocul cu Leicester, clubul-fanion al rugbyului englez) a reușit nu mai puțin de 53 de puncte, aducîndu-și astfel o foarte importantă contribuție la un bilanț remarcabil. Pentru ca, apoi, Ion Constantin să încheie în mod strălucit anul sportiv: 6 puncte cu Polonia și, mai cu seamă, 11 (din 15 !) în meciul care a însemnat cea mai clară victorie asupra Franței. Alte 17 puncte, trecute în septembrie la activul selecționatei internaționale în partida cu Țara Galilor, pot constitui un nou argument care să susțină voturile presei sportive.

6. VASILE DIBA

Confirmări și promisiuni

În ciuda multor pronosticuri care nu-i acordau campionului olimpic de la Montreal nici măcar șansa calificării în finala de la Moscova, Vasile Diba s-a întors de la Krilatskoe nu cu una, ci cu două medalii: una de argint, cucerită în proba de caiac 4 — 1 000 m, alta de bronz în cursa sa preferată, cea care l-a consacrat drept cel mai rapid caiacist al anilor '70 — caiac simplu 500 m.

Asemenea marilor campioni care se regăsesc în competițiile de maximă importanță, Diba a dovedit la Olimpiadă că rămîne una dintre vedetele de prima mînă ale caiacului mondial. Și chiar dacă sovieticul Vladimir Parfinovici este în acest moment ceea ce era Diba cu patru ani în urmă, să nu uităm că Vasile nu are decît 26 de ani, iar J.O. de la Moscova reprezintă o dovadă concludentă a revenirii sale la potențialul maxim. Pentru el, totul este o problemă de ambiție !

7. CONSTANTIN ALEXANDRU

Cînd puțini mai credeau...

După slaba comportare la campionatele europene de lupte greco-romane de la Prievidza, unde a fost eliminat după primele două tururi (!) în meciuri cu adversari modești, puțini mai credeau că fostul multiplu campion european și mondial Constantin Alexandru mai poate urca pe podiumul de premiere al Jocurilor Olimpice de la Moscova. Specialiștii și-au întărit această convingere după primul tur al turneului olimpic, cînd Alexandru a fost învins la puncte (6—2) de sovieticul Z. Ușkempirov. Și totuși, ambițiosul și tenacele nostru luptător a continuat întrecerea, realizînd ceea ce nimeni nu mai credea. Victorii clare în disputele următoare l-au dus pe sportivul român spre meciurile decisive. A obținut o „descalificare" mult muncită în fața bulgarului P. Hristov, iar în partida hotărîtoare pentru medalia de argint l-a depășit clar la puncte (10—5) pe fostul campion mondial Fr. Cereș (Ungaria).

8. VASILE STÎNGĂ

La 23 de ani, în echipa lumii

După un scurt, dar fertil stagiu în formația campioanei noastre, Steaua, hunedoreanul Vasile Stîngă s-a impus selecționerilor reprezentativei României și a devenit în acest an una dintre vedetele handbalului mondial. O atestă, între altele, și includerea sa în Selecționata lumii care, în această lună, a evoluat la Dortmund și la Göteborg.

În vîrstă de 23 de ani, interul stînga al echipei Steaua și al naționalei **se impune prin acea planare care uimește spectatorul** și pare nesfîrșită adversarilor, timp în care apărările „cad", iar portarii își aleg unghiul nefericit..., precum și prin violența aruncării. Vasile Stîngă n-a ajuns la apogeu. Muncind fără preget, sub conducerea antrenorului **Cornel Oțelea,** el poate intra în galeria marilor noștri handbaliști, alături de **Gruia, Gațu, Penu** și ceilalți.

9. CORNELIU OROS

Prima medalie olimpică la volei

Căpitanul și coordonatorul de joc al reprezentativei naționale și al echipei campioane (Dinamo) a trăit în această vară, împreună cu ceilalți olimpici, cea mai mare satisfacție a carierei sale : cucerirea primei medalii de voleiul românesc la J.O. Jucător cu mare experiență, cu clarviziune în propriul teren și al adversarilor, cu mare forță de influențare în rîndul coechipierilor, Oros nu a fost în acest an numai rafinatul ridicător pe care îl cunoaștem, ci deopotrivă mobilizatorul și organizatorul acțiunilor echipei reprezentative, într-un sezon al acesteia bogat în succese de prestigiu, precum și al echipei sale de club în campionat și în primele confruntări din Cupa campionilor europeni.

10. ANGHEL IORDĂNESCU

Golul victoriei din meciul cu Anglia

Un loc în „primii zece". O apreciere meritată de acest valoros jucător care, îmbinînd talentul cu bogata-i experiență competițională, a contribuit, din plin, odată cu revenirea lui printre tricolori, la **revirimentul echipei naționale** O națională căreia, datorită clasei sale ridicate de joc, i-a redat și el personalitatea și eficacitatea. Da, și eficacitatea, întrucît, să ne reamintim, Iordănescu se poate lăuda cu cele trei goluri înscrise Iugoslaviei, în finala Cupei balcanice; cu golul victoriei marcat, la Varna, Bulgariei; cu unicul gol de la Oslo; în sfîrșit, cu transformarea penaltyului, într-o clipă de înaltă tensiune, cînd rezistau cu greu și „tribunele", în meciul cu puternica echipă a Angliei. Prima victorie a naționalei noastre în fața Angliei ! O victorie de bun augur, credem, pentru... turneul final al C.M.